

[Lange.]

tre, mener jeg ikke er afgørende. Jeg synes, det er en Urimelighed over for en gammel Kreditforening, der førend nogen anden Kreditforening har ydet Laan i sit Omraade; og som man aldrig har kunnet bebrejde, at dens Laaneudmaaling var urimelig, langt mindre letsindig, at tage en Del af Omraadet fra den.

Det andet Punkt, hvor man sætter ind, angaar Direktionernes Uafhængighed, og den vil man føre igennem paa den Maade, at for det første skal Direktionen ansættes paa ubestemt Tid, i Modsætning til det, der hidtil har været Tilfældet: at den vælges paa Tid, og for det andet skal der gives Direktionen Pensionsret. Jeg har intet imod disse to Bestemmelser. Jeg tror ikke, at dette med en Ansættelse paa ubestemt Tid i og for sig vil betyde nogen Ændring i Sammenligning med de bestaaende Forhold, og hvad angaar Pensionsret, synes jeg i og for sig, det er rimeligt. Men jeg synes blot ikke, det er naturligt, at det skal staa i en Lov, jeg mener, det hører hjemme i Statutterne. Og naar man begrunder det med, at Direktionerne, for at kunne bevare deres Ansættelse eller Muligheden for en Pension, har givet større Laan, end de ellers vilde have givet, saa mener jeg, det er en fuldkommen urimelig Begrundelse, ikke mindst over for Kreditforeningernes Direktion.

Det tredje Punkt, som er blevet ændret i det andet høje Ting, men som jeg lige skal omtale, fordi det har spillet en stor Rolle i Agitationen, vedrører Repræsentanternes Indstillingsret med Hensyn til Laanene, idet man herom har sagt, hvad der efter min Mening er helt urimeligt, at den Omstændighed, at Repræsentanterne vælges af Medlemmerne, skulde have ført til, at de gav for store Laan. Det er heroverfor blevet hævdet flere Gange før og er ogsaa det rigtige, at det ikke er Laansøgerne, der vælger Repræsentanterne, det er de Folk, som har faaet Laanene, der vælger dem, og derfor maa det snarere være det modsatte, der kan ske, da de Folk, som er Medlemmer af Kreditforeningerne, ikke kan have nogen Interesse i, at nye Laantagere faar saa store Laan, da de jo skal være med til at garantere for Laanene gennem det solidariske Ansvar. Til Begrundelse af dette Standpunkts Rigtighed kan jeg henholde mig til Kommissionsbetænkningen, den i øvrigt saa udmærkede Kommissionsbetænkning, som giver en Mængde gode Oplysninger, og som det for enhver, der overhovedet interesserer sig for disse Spørgsmaal, vil være overordentlig interessant at sætte sig ind i.

Men paa et enkelt Punkt har det svigtet for Kommissionen, idet man, hvor man taler om Repræsentanternes Indstillingsret, anfører den Grund, jeg nys nævnte, imod Indstillingsretten, at Repræsentanterne vil være afhængige af Medlemmerne og vil give for store Laan. I et andet Afsnit af Kommissionsbetænkningen, hvor man udvikler, hvorfor det er naturligt, at Debitorernes Selvstyre skal bevares inden for Kreditforeningerne, siger man derimod det, der er rigtigt, at det tværtimod maa være en Betryggelse, at Medlemmerne vælger Repræsentanterne, og at de har Indstillingsret, idet man udtaler:

„Laantagerne har den umiddelbare Interesse i, at Foreningerne undgaar større Tab, idet de skal dække disse Tab gennem Formindskelse af deres Reservefondsandele, subsidiært ved Udskrivning af Bidrag paa det solidariske Ansvar.“

Der staaar Begrundelsen for, at Repræsentanterne ikke bliver afhængige af Medlemmerne med Hensyn til deres Laaneindstillinger, selv om de vælges af Medlemmerne. Argumentet her er ganske vist brugt til at bevise noget andet, men det kunde lige saa godt have været flyttet hen paa det rigtige Sted, og saa havde der ikke været noget Grundlag for Kommissionen til at indstille, at Repræsentanternes Indstillingsret skulde bortfalde. Men dette Punkt er nu ændret, og jeg tror, det i høj Grad vil være til Gavn for Kreditforeningerne, at dette er sket. Repræsentantskabsmedlemmer, som har med Panteftersynene at gøre, vil i ganske anden Grad kunne følge Kreditforeningernes hele Udvikling og Virksomhed, end hvis de kun kommer til et Repræsentantskabsmøde een eller to Gange om Aaret. De vil blive et Bindeled mellem Kreditforeningerne og Medlemmerne, og jeg tror, at det netop i den Tid, vi har gennemlevet, hvor saa uhyre mange af Kreditforeningernes Medlemmer har haft Brug for Raad, har været i høj Grad heldigt, at de har kunnet henvende sig til Kreditforeningsdirektionen igennem Repræsentanterne. Jeg tror derfor, der er vundet meget ved, at man har foretaget den Ændring i Folketinget, og at vi paa dette Omraade bliver ved de bestaaende Forhold.

Den fjerde Bestemmelse, som man mener skulde sikre, at Laanene ikke bliver for store, gaar ud paa, at Vurderingsmændene i Fremtiden ikke skal vælges af Medlemmerne, men af Direktionen efter Forhandling med Repræsentantskabet. Jeg tror, at man udmærket godt i de for øvrigt vistnok faa Kreditforeninger, hvor man